

Det händer inte mig

SEPARATIONEN

En sann historia

Det händer inte mig

SEPARATIONEN

En sann historia

Veronika Axelsson

UPPER ROOM FÖRLAG

DET HÄNDER INTE MIG 2

SEPARATIONEN

En sann historia

Del 2 i serien

© Veronika Axelsson, 2015

Omslagsfotograf: Maria Talbot (arrangerat foto)

Förord av Fia Sander

Grafisk Formgivning: Ann-Charlotte Englund

Utgiven av UPPER ROOM FÖRLAG

Tyckt av Print Group, Szczecin, Polen, 2015

via handelsagentur Booksfactory

ISBN 978 91 87633 13 3

*Tillägnas
Mina
Fantastiska Barn*

Innehållsförteckning

Förord 7

Om Barns rättigheter 10

September 2007	17
----------------	----

Oktober	38
---------	----

November	86
----------	----

December	107
----------	-----

Januari 2008	128
--------------	-----

Februari	154
----------	-----

Mars	170
------	-----

April	192
-------	-----

Maj	206
-----	-----

Juni	222
------	-----

Juli	239
------	-----

Augusti	279
---------	-----

September	327
-----------	-----

Oktober	411
---------	-----

Förord

Kvinnoregistret i Södertörn. Yara. Dalarömorden. Kristina Edbloms och Kerstin Weigls granskning av Dödade Kvinnor och Barnen som blev kvar. Eva-Marree, som av sitt ex knivhöggs till döds inför sina barn – under socialtjänstens insats. Den ökande psykiska ohälsan hos barn och unga. Socialtjänsten som själva länge sagt att de inte klarar lagstadgade krav. Placeringen av Emelie på Rosenbom i Karlskrona. Kalibers granskning av en socialtjänst i fritt fall. Donia. Den nioåriga flickan i Bålsta som knivskars till döds av sin pappa – som sökt och nekats vård samma dag. Socialförvaltningens mailkonto för orosanmälningar i Västerås, som inte öppnades på elva månader. Fyrabarnsmamman i Haninge som sköts ihjäl under en VBU-utredning (Vårdnad-, boende- och umgängesutredning). Nioåringen som brottades ned i Malmö, som rymt från HVB-hemmet. Henrik Belfrage, professor i kriminologi, forskningschef och ansvarig för forskningsverksamhet, som bekräftar att Kvinnoregistret använts länge och helt öppet för studier och till forskning. FN's återkommande och skarpa kritik mot Sverige, Sveriges brister i just Barnrätt samt underlåtenhet att följa Barnkonventionen.

Listan på tragedier, avsaknad av rättssäkerhet för barn och rättsskandaler kan göras lång. Fostermamman i Mark, Eva Hallgren, lämnade i juni 2015 över en sammanställning av 55 socialtjänsteärenden till riksdagen. Hon kallar sammanställningen "Det är inte enskilda fall" och pekar på systemfel som grundläggande orsak till problemen. Experter som Pia Tham, Philip Lalander, Carin Götblad, Håkan Ceder, Barnombudsmannen, JO, BRIS med många fler aktörer, opponerar sig alla emot dagens utformning av svenskt socialtjänstarbete och Socialtjänstlagen.

Jag stötte på Veronika Axelsson för några år sedan, genom det andningshål som hållit liv i utsatta människor de senaste decennierna:

nätet. Med stor försiktighet, genom allehanda säkerhetsåtgärder och i skottsäkert slutna forum kan utsatta hitta och stötta varandra. FågelFenix, TuvaForum, Det Angår Inte Mig o.s.v. Många är det, som genomlever ett regelrätt krig och dessutom får se sina bevis hemligstämplas och försvinna under sekretess. Många som försöker protestera för döva öron, försöker stå fast vid att se och verka för barnen och barnens behov. Många av dessa klarar sig inte. Både barn och vuxna dör, vissa mördas, många får se sina anhöriga mördas, många barn slits ifrån sin enda trygghet – sin beskyddande förälder. Många får bestående skador, antingen av våldet, eftervåldet och/ eller av stressen. Många, både barn och vuxna, blir beroende av tung medicinering för att fungera hjälpligt. Och många överlever, kommer ut på andra sidan, med liv och hälsa i behåll. Dessa bär på krigsskildringar som behöver ut, som är en del av den sekretessbelagda lösningen. Under själva kriget är det i princip omöjligt att lyckas bevara bevis för de brott och de tjänstefel som begås, det eftervåld som pågår, och efteråt är bevisen som sagt sekretessbelagda.

Veronika lyckades bevara både hälsa och bevis, och när jag fick veta att hennes digra samling av yttranden, utredningar, bedömningar, skriftlig kommunikation var komplett och noggrant sparad med datum, ort, namn och befattningar blev jag väldigt lättad. Redskapen för att förstå, bekräfta och sprida informationen om stora delar av systemfelen i svensk socialtjänst fanns, ej sekretessbelagda eller arkiverade, och dessa skulle Veronika komma att sammanställa i en tredelad bokserie.

Det händer inte mig – Separationen behandlar eftervåldet. Att förvandla offer till förövare inom ett förhållandes snäva gränser tog vi del av i Det händer inte mig – Förhållandet. Kan en sådan föreställning hålla för en bredare publik? Det kräver små, små steg av små, små detaljer.

En checklista på vad som behövs:

- Ekonomiskt våld
- Verbal misshandel (öppna och förtäckta hot, repressalier, straff, mutor m.m.) mot barnen
- Välspelet offerskap
- Konkurrens och vinnarlystnad
- Bundsförvanter

Sverige har länge haft ett gynnsamt klimat för eftervård.

Rättssäkerheten och vårt sociala skyddsnät för barn är byggt på patriarkala strukturer, och vedertagna begrepp som "umgängessabotage", "föräldrakonflikt", "våld i nära relation" har uppfunnits, förankrats, normaliserats. "Indragna i vuxenkonflikt", "påverkar barnen negativt", "föräldrarnas bakgrund och problematik", "överför sina känslor på barnet", "moderns psykiska mående" och några hundratal andra underfundiga projiceringar av grundproblemet – våld – alla upprätthåller de systemet och lämnar en individ ensam med ansvaret, må det bära eller brista. Lämnar barnen helt utan skydd. Dessa vedertagna begrepp återfinns som en starkt lysande, övertydlig röd tråd i det enda vi har att sätta vår tilltro om våra barns väl och ve till; i våra socionomutbildade tjänstemäns analyser och riskbedömningar.

Tänk om deras 3½ års utbildning har felaktigt innehåll? Om utbildningens referenslitteratur, teorier och vetenskap är grundad i patriarkal våldskultur? Om socionomer, kriminologer, advokater, polis och åklagare, som i insatser som Barnahus och med metoder som SARA, PATRIARK, FREDA m.m. ska säkerställa barns rättssäkerhet, har en felriktad utgångspunkt - eller om dessa yrkesutövare helt enkelt inte har kompetens att utföra metoderna?

Är det därför vi ser svarta löpsedlar om mord, relationsvåld, barnamord?

Fia Sander, 2015-10-19

Om Barns Rättigheter

Lättlästa Barnkonventionen

1

Ett barn är varje människa under 18 år.

2

Alla barn är lika mycket värda och har samma rättigheter. Ingen får diskrimineras.

3

Barnets bästa ska komma i främsta rummet vid alla beslut som rör barn.

4

Politiker som styr länder ska ansvara för att alla barn får det som de har rätt till. När det gäller barnets ekonomiska, sociala och kulturella rättigheter ska staten utnyttja det yttersta av sina resurser. Där så behövs ska man samarbeta internationellt.

5

Barnets föräldrar eller annan vårdnadshavare har huvudansvaret för barnets uppfostran och utveckling och ska hjälpa barnet att få det som barnet har rätt till.

6

Alla barn har rätt till liv, överlevnad och utveckling.

7

Varje barn har rätt till ett eget namn, ett medborgarskap och att

känna till sitt ursprung.

Barnet har rätt, så långt det är möjligt, att få veta vilka föräldrarna är och bli omvårdad av dem.

8

Varje barn har rätt att behålla sin identitet.

9

Ett barn ska inte skiljas från föräldrarna mot deras vilja, utom när det är för barnets bästa. Ett barn som är skilt från föräldrarna har rätt att träffa dem regelbundet.

10

Ett barn har rätt att återförenas med sin familj om familjen splittrats. Ansökningar från familjer som vill återförenas över statsgränser ska behandlas på ett positivt, humant och snabbt sätt.

11

Staten ska bekämpa olovligt bortförande och kvarhållande av barn i utlandet.

12

Varje barn har rätt att uttrycka sin mening och höras i alla frågor som rör barnet. Barnets åsikt ska beaktas i förhållande till barnets ålder och mognad.

13

Varje barn har rätt till yttrandefrihet, att tänka, tycka och uttrycka sina åsikter.

14

Alla barn har rätt att tro på vilken gud de vill, eller ingen alls.

15

Barn har rätt att starta och delta i föreningar och organisationer.

16

Varje barns rätt till privatliv ska respekteras.

17

Varje barn har rätt att få tillgång till information via till exempel internet, radio och tv. Staten ska ta ansvar för massmediers roll när det gäller varje barns tillgång till information.

18

Barnets föräldrar har gemensamt ansvar för barnets uppfostran och utveckling. Staten ska hjälpa föräldrarna.

19

Varje barn har rätt att skyddas mot fysiskt eller psykiskt våld, övergrepp, vanvård eller utnyttjande av föräldrar eller annan som har hand om barnet.

20

Ett barn som inte kan bo med sina föräldrar har rätt att få hjälp att hitta ett nytt hem.

21

Vid adoption ska staten tänka på barnets bästa.

22

Ett barn på flykt har rätt till skydd och hjälp att hitta sina föräldrar.

23

Ett barn med funktionsnedsättning har rätt till ett fullvärdigt och anständigt liv och hjälp att delta i samhället på lika villkor.

24

Varje barn har rätt till bra hälsa och rätt till sjukvård. Traditionella sedvänjor som är skadliga för barns hälsa ska avskaffas.

25

Staten ska regelbundet se till att ett barn som är omhändertaget av myndigheterna behandlas bra.

26

Varje barn har rätt till social trygghet, och hjälp om föräldrarna till exempel har lite pengar.

27

Varje barn har rätt till skälig levnadsstandard, en bostad, kläder, mat och rent vatten.

28

Varje barn har rätt till utbildning. Grundskolan ska vara gratis.

29

Skolan ska hjälpa barnet att utvecklas och lära sig om mänskliga rättigheter.

30

Ett barn som tillhör en minoritet eller ursprungsbefolkning har rätt till sitt språk, sin kultur och religion.

31

Varje barn har rätt till lek, vila och fritid.

32

Varje barn har rätt att skyddas mot ekonomiskt utnyttjande och arbete som är skadligt eller hindrar barnets skolgång.

33

Varje barn har rätt att skyddas mot droger.

34

Varje barn har rätt att skyddas mot sexuella övergrepp och mot att utnyttjas i prostitution och pornografi.

35

Ingen får köpa eller sälja ett barn. Staten ska bekämpa handel med barn.

36

Varje barn ska skyddas mot alla former av utnyttjande.

37

Inget barn får utsättas för tortyr, annan grym behandling eller bestraffning eller dödsstraff. Frihetsberövande av ett barn ska ske i enlighet med lag och får endast användas som en sista utväg och för kortast lämpliga tid.

38

Barn ska skyddas mot krig och inget barn får användas som soldat.

39

Ett barn som utsatts för övergrepp eller utnyttjande har rätt till rehabilitering och social återanpassning.

40

Ett barn som är anklagat för brott eller har blivit dömt för en straffbar handling har rätt att behandlas rättvist och bra.

41

Om det finns bestämmelser som gör mer för barns rättigheter än innehållet i barnkonventionen, gäller de bestämmelserna i stället.

42

Alla barn och vuxna har rätt att få reda på vad som står i barnkonventionen.

43-45

Regler om hur de som bestämmer i länderna ska göra för att följa barnkonventionen.

46-54

Regler om hur de som bestämmer i länderna ska göra för att följa barnkonventionen.

URL: <https://unicef.se/barnkonventionen/las-texten#short>
Nedladdningsdatum: 2015-04-09

Barnkonventionens uppgift

Citat ur Barnkonventionen:

Barnkonventionen ställer både juridiska och politiska krav på beslutsfattare - och UNICEF:s roll är att kämpa för att reglerna efterlevs.

Alla artiklar i barnkonventionen är viktiga och utgör en helhet. Men det finns fyra grundläggande principer som alltid ska beaktas när det handlar om frågor som rör barn:

- * att alla barn har samma rättigheter och lika värde (artikel 2)
- * att barnets bästa ska beaktas vid alla beslut (artikel 3)
- * att alla barn har rätt till liv och utveckling (artikel 6)
- * att alla barn har rätt att säga sin mening och få den respekterad (artikel 12)

URL:<https://unicef.se/rapporter-och-publikationer/barnkonventionen>. 2015-04-09

Utdrag ur Barnkonventionen

Artikel 12

1. Konventionsstaterna skall tillförsäkra det barn som är i stånd att bilda egna åsikter rätten att fritt uttrycka dessa i alla frågor som rör barnet, varvid barnets åsikter skall tillmätas betydelse i förhållande till barnets ålder och mognad.
2. För detta ändamål skall barnet särskilt beredas möjlighet att höras, antingen direkt eller genom företrädare eller ett lämpligt organ och på ett sätt som är förenligt med den nationella lagstiftningens procedurregler, i alla domstols- och administrativa förfaranden som rör barnet.

Artikel 19

1. Konventionsstaterna skall vidta alla lämpliga lagstiftnings-, administrativa och sociala åtgärder samt åtgärder i utbildningssyfte för att skydda barnet mot alla former av fysiskt eller psykiskt våld, skada eller övergrepp, vanvård eller försumlig behandling, misshandel eller utnyttjande, innefattande sexuella övergrepp, medan barnet är i föräldrarnas eller den ena förälderns, vårdnadshavares eller annan persons vård.
2. Sådana skyddsåtgärder bör, på det sätt som kan vara lämpligt, innefatta effektiva förfaranden för såväl upprättandet av sociala program som syftar till att ge barnet och dem som har hand om barnet nödvändigt stöd, som för andra former av förebyggande och för identifiering, rapportering, remittering, undersökning, behandling och uppföljning av fall av ovan beskrivna sätt att behandla barn illa samt, om så är lämpligt, förfaranden för rättsligt ingripande.

Kortfattat om familjerätt

Omständigheter som kan ge grund för ensam vårdnad:

En omständighet kan vara att en förälder på grund av sjukdom, frånvaro eller missbruk är förhindrad, eller oförmögen, att utöva vårdnaden om sitt barn.

Andra kan vara:

- Samarbetssvårigheter
- Förekomst av våld
- Bristande trovärdighet hos en förälder
- Negativ och oförsonlig attityd mot den andre föräldern
- En förälder tar inte sitt ansvar
- Bristande kontakt med barnet

URL: <http://www.socfamratt.se/vardnad/vardnad/892-omstaendigheter-som-kan-motivera-ensam-vardnad>

Nedladdningsdatum: 2015-04-09

Härskartekniker

Är obehagade maktmanipulationer för att behålla sin position gentemot andra.

Härskartekniker kan användas av män mot kvinnor, av kvinnor mot män, av kvinnor mot kvinnor och av män mot män.

Utifrån Nissens nio, redan år 1945, myntade härskartekniker har den norska socialpsykologen Berit Ås 1976 populariserat först fem och senare ytterligare två. Det är främst de första fem som avses när Härskartekniker kommer på tal.

1. Osynliggörande

Du vill berättas något. Den som använder sig av Härskarteknik börjar ordna med sina papper eller gå en runda i rummet. Personen markerar på alla sätt att det du vill säga inte är särskilt intressant. När du tystnar låtsas "Härskaren" som om ingenting har hänt.

2. Förlöjligande

Du kommer med ett förslag. "Härskaren" himlar med ögonen och tittar menande åt någon annan, skrattar högt eller lite överseende. Kanske till och med raljerar och liknar dig vid någon som alla anser är en "fjant" och härmar dig. Du upplever att du inte tas på allvar.

3. Undanhållande av information

Du har ett förhållande med en "Härskare". Du upplever inte att ni fattar gemensamma beslut. Allt är redan bestämt och du delges inte information om beslut. Du har inte blivit erbjuden någon chans att påverka beslutet.

4. Dubbelbestraffning

Du ställs inför omöjliga val. Hur du än gör blir det fel. Om du tar egna initiativ kommer du att få veta att du inte kan bestämma. Du blir straffad. Men samtidigt kan du få höra att du ska ta för dig mer och inte vara så passiv.

5. Påförande av skuld och skam

Om "Härskaren" gör fel kommer skulden att läggas över på dig. När du försöker tillrättavisa på ett sakligt sätt får du höra att du hela tiden bråkar och förstör.

6. Objektivisering

"Härskaren" kommenterar eller diskuterar ditt utseende i ovidkommande sammanhang.

7. Våld eller hot om våld

"Härskaren" kommer att vilja få sin vilja igenom med hot om våld. Det räcker med ett maktbevis som att gripa tag i, trycka mot väggen eller ner i golvet. På detta sätt skrämmer "Härskaren" sin partner till underdånighet genom sin fysiska styrka.

URL <http://sv.wikipedia.org/wiki/Härskarteknik> Nedladdningsdatum 2013-09-17

URL <http://tuvaforum.se/harskarteknik.asp> Nedladdningsdatum 2013-09-17

Förlagets tack

Till **Tuvaforum** för att vi får använda er förklaring av de olika härskarteknikerna.

Till dig som läser denna bok vill vi gärna rekommendera hemsidan:

www.tuvaforum.se

Till **Karin Lindén** för att vi får använda din hemsida om vanliga karaktärsdrag hos män som utsätter kvinnor för misshandel.

Till dig som läser denna bok vill vi gärna rekommendera hemsidan:

www.karinlinden.se

Särskilt Tack

Till **Mariah Talbot** för att vi får använda din arrangerade bild till omslaget!

samt

Till **Fia Sander** för ditt förord som verkligen sätter bokens innehåll i rätt sammanhang!

September 2007

Efter att Manne flyttat ut och sagt till mig att han skrivit sig på rätt adress, hade jag fått ett brev från försäkringskassan där det framkom att det inte stämde. På min ansökan om bostadsbidrag för ensamstående, hade jag fått till svar att jag behövde komplettera min ansökan med ett personbevis på Manne, som visade att han var folkbokförd på ny bostad.

När jag ringde folkbokföringen fick jag klart för mig att han fortfarande stod skriven i mitt hus.

Konstigt nog blev jag en aning förvånad. Jag hade trott att nu när han var nyförälskad, skulle han inte lägga energi på att ställa till det för mig och barnen. Någon energi hade han i och för sig inte lagt, tvärtom hade han bara struntat i att anmäla sin flytt.

Att Manne inte skrev sig rätt så att jag och barnen ställdes utan bostadsbidrag, var bland de första av många saker som jag skulle komma att lägga på hög för bevis på hans olämplighet. Alla liknande tilltag och försök till sabotage för mot oss, skulle jag komma att använda i vårdnadstvisterna. För en sådan skulle det komma att bli. Hade jag inte enskild vårdnad skulle mina barn aldrig få en trygg uppväxt.

Då och då frågade jag Manne om han hade någon riktig bostad på gång, men jag fick inget svar.

Trots den omständigheten och flera andra, var september en månad i glädje och konstigt nog, lugn. Peter var vid vår sida så mycket han kunde och vi upplevde en trygghet vi inte känt förut.

Med tiden skulle jag komma att upptäcka att det var jag som skulle ta fram fakta och motbevisa Mannes lögner och det var tröttsamt att ständigt få arbeta, arbeta, arbeta för att förklara sanningen och bevisa att han ljugit. Men, bevishögen växte.

Jag var glad men trött och antagligen fortfarande i en sorts chock. Försiktigt vågade jag se alltmer framåt. Jag hade accepterat Yvettes handlande och till och med sett det som något positivt.

Hon hade inte bara tagit honom av mina axlar, utan jag fick bekräftelse på att

han exakt följde mönstret som de här ”männen” följer. Nya beundrarinnor, nya undersåtar. På min blogg kom påhoppet att öka alltmer. Yvette startade också en blogg, där hon kallade sig själv för prinsessan, Manne för konungen och lägenheten för konungariket. De som kommenterade hennes inlägg och inte höll med raderade hon, eller hånskrattade åt tillsammans med sin syster Monika. Beteendet förundrade mig. De uttryckte sig som om de var överlägsna resten av mänskligheten. Kanske var det inget annat än en skämtsam jargong, men nivån var alltför låg och elak för att jag skulle kunna le. Inte minst så stod det mycket klart, hur Yvette svalde precis varenda lögn som Manne matade henne med. Hans sanningar blev hennes och de fick också andra att tro på dem. Däremot kunde jag le åt hur korkade de var. Jag kom att få le mycket åt idioter under den här tiden.

Efter att barnen inte kommit hem till Byamarken i augusti, var det som om Yvette slutade försöka ta ansvar för att de skulle träffa Manne. Jag undrade vagt om det berodde på att hon inte ville riskera svika mig eller barnen mer, men tog för mer troligt att Manne helt enkelt förbjudit henne. Om det var så, så var det rent av roligt. Stackars Yvette hade mycket hon skulle komma att lära sig med tiden!

Än på länge skulle hon inte förstå vad hon gett sig in i och bara det faktum att jag som betraktare redan anade knappt märkbara antydningar om hur han börjat modellera om henne, roade mig.

Andra gånger kunde jag tycka synd om henne som var så naiv. Säkert ville hon mig och barnen väl innerst inne, kanske var hon faktiskt rädd att svika oss igen om hon blandade sig i för mycket.

Även efter att hon skrivit det där smset till mig där hon så tydligt visade hur både grundligt lurad och elak hon var, hände det att jag försökte varna henne. Men mitt känslomässiga engagemang var helt borta, nu när jag förstätt att hon var helt i hans grepp.

Jag smsade att hon inte skulle ha någon gemensam ekonomi med honom för då skulle han blåsa henne på pengar. Och vad du gör, skaffa aldrig, aldrig barn med honom!

Enstaka gånger verkade hon ta till sig, för hon skrev att det kunde vara bra att plocka av sig de rosa glasögonen ibland. Eller, tänkte jag, så låtsades hon bara

för jag skulle bli tyst. Kanske visade hon varje sms för honom. Jag kunde inte veta.

Eftersom det stod klart för mig att Manne just nu var förälskad och levde lycklig i en sagovärld, så kände jag mig okej med att barnen besökte dem i små doser. Någon helg i taget var nog så mycket han klarade av att uppföra sig, tänkte jag. Och även om han skulle bli som vanligt när barnen var där, så var det osannolikt att han skulle avslöja sitt rätta jag inför Yvette. Inte ännu. Den jobbiga biten kring barnens umgänge, var att aldrig veta när det skulle bli.

Eftersom Manne struntade i mina mail och sms ena dagen, kränkte och hotade mig nästa och var trevligheten själv den tredje, så höll jag fortfarande viss kommunikation med Yvette kring barnen.

Ibland verkade hon försöka medla mellan Manne och mig. Men med hennes utgångspunkt som var att han var perfekt och jag den som förstörde, gick det inte att ha en jämbördig kommunikation. Ibland tyckte jag mig förstå att hon trodde att jag var en idiot.

Den tolfte september lades socutredningen på Jonathan ner, den som startats under försommaren för att jag äntligen larmat. Den avslutades utan åtgärder eftersom Manne var ute ur vårt hus.

Utredaren Maria Olsson hade skrivit:

Bedömning

Det är utredarens bedömning att Jonathan har levt i en påfrestande tillvaro. Att han trots att han under så lång tid levt med konflikter, våld och en begränsad tillvaro som sedermera ledde till att han fick lämna hemmet, fortfarande exemplariskt skötte sitt jobb och sin skolgång är beundransvärt.

Under sommaren blev det en förändring då Manne valde att lämna Veronika och det gemensamma hemmet. Detta öppnade en ny tillvaro för Jonathan, han kunde flytta hem igen. Då både Jonathan och mamma Veronika upplever att allt är lugnt runt Jonathan och att det ej finns någon anledning till oro längre så kan utredaren inte göra någon annan bedömning än att utredningen gällande Jonathan bör avslutas utan insatser. Däremot rekommenderar utredaren Veronika och Jonathan att söka hjälp för att kunna reda ut deras relation till varandra, de känslor som kan finnas efter det som hänt.

Att söka hjälp kring den biten kändes inte särskilt aktuellt just nu. Visst kunde Jonathan vara kort och besk mot mig, men jag hade full förståelse för det. Han hade mycket att vara arg på mig för och de få konflikter vi hade betraktade jag som sunda och normala. Han hade aldrig fått ha något tonårsuppror. Knappt ens en barndom. Han var aldrig utåtagerande och drog inte omkring på stan. Nu glädde det mig att Jonathan tog mer plats hemma, tog hem kompisar

nästan dagligen och vågade fräsa och morra om han var på det humöret. Han och vännerna provade cigaretter och ett par gånger drack de öl. Jag tyckte inte det var allvarligt. Killarna var mellan 17-19 år och inte var de ute och härjade. De satt i Jonathans rum, spelade TV-spel, knäppte på gitarrer, sjöng och drack några öl.

Det kändes otroligt fint att Jonathan var trygg efter alla dessa hans helvetesår. Men ändå hade jag svårt att glädja mig, för istället hade jag en hel massa oro kring hans småsyskon. Manne hade fortfarande makt att förstöra för oss, det hade han visat. Att han stod på min adress saboterade inte bara ifråga om bostadsbidrag.

Jag försökte få ner barnomsorgsavgiften som var beräknad på bådas inkomster, jag fortsatte försöka få bostadsbidrag och jag ansökte om underhållsstöd. Hos socialtjänsten fick jag ett intyg på att jag uppbar försörjningsstöd och att Manne inte bodde med mig. Intyget skulle jag visa upp där det ifrågasattes varför han stod folkbokförd hos mig.

Men intyget hjälpte inte. Bara papper från folkbokföringen skulle duga åt Försäkringskassan.

Jag tjatade via mail och sms på Manne om att han skulle skriva sig rätt. Och jag avskydde det. Det var lite som att göra visst våld på sig själv igen, att bekräfta för honom vilken makt han hade.

Så småningom skrev han tillbaka att han skulle ordna saken.

Vanja hade börjat 6-årsverksamheten och det fungerade inte särskilt bra. När hon kom dit hade hon nyligen tagit av gipset och det kan möjligen ha varit därför som hon inte lekte med de andra barnen, för hon rörde sig ännu inte i samma takt som de. Men det verkade mer som om hon inte riktigt ville vara med dem. Hon sysslade hellre med sitt på rasterna. Det gällde även i skolarbetet, att hon inte gjorde som de andra barnen utan gick sin egen väg. När de andra barnen satt i en cirkel och sjöng, kunde Vanja sitta vid bordet och rita istället. Lekisfröken sa att det kan vara så i början och att vi skulle ge henne lite tid så skulle hon nog anpassa sig. Jag hade en känsla av att hon hade fel. Vanja tyckte nog inte att hon hade så mycket gemensamt med de andra barnen.

Hennes självständighet hade fungerat hos dagmammans, men nu ställdes andra krav. Nu hände dessutom allt på en gång i hennes liv. Att börja skolan var i sig stort i en sexåringens liv.

På min blogg berättade jag om somligt av det Manne sa och gjorde. De som kände oss sedan tidigare stöttade mig, men med hans nya bekantskaper skapades hetsgrupper som med tiden kom att utvecklas till rena hatkampanjer.

Kommentar:

Hej Veronika! Jag är sambo till Monika och jag känner att jag måste skriva. Det gör mig väldigt illa berörd när du skriver osanningar som enbart är till för att svärta ner ditt ex. Bland annat påstår du att han har skrikit, fastän han varit lugn. Du skriver om blåmärken och antyder däremot att han varit våldsam, vilket får oss som läser att tro det. Om detta är sant, hur kan du i så fall lämna barnen till honom över huvud taget? En hel sommar dessutom. Nej, både du och vi som läser vet att det du skriver är lögn. Däremot lär tydligen du ha misshandlat din dotter genom att dra hårt i hennes nyligen gipsade ben, bara för att hon ville vara hos sin pappa. Sådant är hemskt, och jag kan förstå om du mår dåligt över att ha gått så långt över gränsen. Men det blir inte bättre av att du ljugar om ditt ex, och får oss läsare att tro att det är han som gör sådana saker. Du får det att låta som om han struntar i barnen, medan sanningen är att han vill ha barnen så mycket som möjligt. Du skriver att barnen inte vill vara hos honom, att du får övertala dem om att åka till honom, trots att det i själva verket är tvärtom. Dessutom, vilket är värst av allt, så försvarar du dina lögnar med att det är din sanning, och att alla har sin egen sanning. Inser du inte hur löjlig du gör dig själv? Man har inte egna sanningar. Sanningen är en, och vissa håller sig till den, men du är inte en av dem. Att ljuga är inte ett tecken på styrka, utan på svaghet. /Martin

I kontrast till allt motstånd, från Manne, myndigheter och undersåtarna som hetsade i kommentarer på min blogg, upplevde jag förvånat att det fanns människor som tyckte om mig. Det var väldigt värdefullt att upptäcka alla dessa som stöttade mig.

Inte minst Peter, den lugne och godmodige, fanns för mig både på bloggen och som vittne till Mannes tilltag. Dessutom gav hans fysiska närvaro hemma en trygghet som jag inte skulle ha känt annars. Även när Peter inte var hos oss, så uttryckte jag mig på bloggen som att han var det.

Men ibland hade jag dåligt samvete gentemot honom, som gav mig allt och fick så lite tillbaka. Jag hade till och med klagat för honom, att detta är här och nu och vi kommer sannolikt inte ha kvar varandra på det här viset i framtiden. Utöver samtalen med Peter så filosoferade jag på bloggen:

Blogg september 2007:

Samtidigt dök denne någon upp när det var som nödvändigast. Satt där mitt i min väg och vägrade flytta på sig trots att jag sannerligen gjorde vad jag kunde för han skulle det. Han å sin sida, har gjort en del förändringar i både sitt liv och vad jag tror i sina tankebanor, som är enbart av godo för honom. Kanske kom de med mig och mina filosofier, kanske hade de kommit ändå? Jag försöker verkligen kasta oket av ansvar för andra.

Att ha en kärlek endast till låns kan inte vara lätt, eller rätt, för någon.

När Peter var hos oss hade jag mycket avlastning i hemarbetet. Han gick för det mesta upp med barnen på morgonen och fick iväg dem till skolan.

Han gjorde både mig och barnen gott och en dag sa Emilia, att han lärt henne hur en *riktig* pappa kunde vara. Hon hade trott att alla pappor var som Manne.

Väldigt mycket tid och kraft fick jag lägga på det ekonomiska, papper och intyg och telefonsamtal och ansökningar, mera papper och intyg och så få nobben igen. Att aldrig veta hur barnen skulle till honom, tärde också. Det hände att jag fortfarande sörjde Yvette och jag såg ner på mig själv för det. Ibland när Peter inte var hos oss, fann jag ibland mig själv sittande på den där köksstolen igen.

På morgnarna sov jag väldigt tungt, eller också brydde jag mig helt enkelt inte om att gå upp förrän Anna skulle till dagmamma. Under de första veckorna kring skolstarten, fick Emilia 10 år, väcka syskonen och ta dem till skolan.

Men mitt i allt kunde det hända att jag skrattade för mig själv, åt hur han ständigt gjorde bort sig. Det var bara en tidsfråga tills en vårdnadsutredare och domstol skulle se tydligt och klart hur han avsiktligt saboterade för sina barn, i en lågbegävad tro om att det var mig han jävlades med.

Nu vågade jag polisanmäla honom för våldet mot småbarnen under åren och också det mot mig. Jag satt i förhör hos en polis som hette Daniel och han ställde intresserade frågor och antecknade. Det kändes bra.

På hösten började jag läsa en fem veckors kurs på campus i Stockholm. Det var en väldigt rolig kurs men det blev långa dagar. På morgnarna lämnade jag Anna hos dagmammans tidigt så Emilia fick därför fortsätta väcka och få iväg sig och syskonen. Jonathan hade andra tider.

Under de här veckorna hann jag bara ge Anna middag så var det dags för henne att sova. De äldre barnen kom hem före mig och Jonathan hade hand om dem tills jag kom. Oftast hade jag lagat middag kvällen innan, så antingen samlade Jonathan dem runt bordet eller så värmdde de själva.

På så sätt slapp de gå hungriga tills jag kom hem strax före 19 och Jonathan slapp försöka laga mat. Närpå uppvuxen i sitt rum de sista åren, hade han inte fått ta del i hushållet och lära sig laga annat än makaroner och korv.

Under de här veckorna kändes mina dagar fantastiska, men barnen och jag hann inte se mycket av varandra. Det fungerade, eftersom det bara var tillfälligt. När jag kom hem var det bara att äta, sköta barn och hushåll och sedan sätta sig vid datorn.

Men mina kvällar kunde bli tunga. Det var då som ensamheten smög sig på, jag pluggade arkeologi, juridik och jag läste människors kommentarer på min blogg. På nätterna grubblade jag på ekonomin och försökte hitta akutlösningar som skulle ge oss mat på bordet några dagar till.

Jag kunde sakna den jag hade trott att Yvette var och jag blev smärtsamt medveten om att jag, efter sju år i Uppsala, inte kände en människa. Jag hade varit gravid, mammaledig, jobbat något år som vd-sekreterare men där hade det inte varit mycket socialt liv. Studierna hade jag bedrivit på distans för att få mer tid med barnen. Jag hade vänner på Internet men jag saknade vuxna, livs levande människor.

Så detta ständiga kämpande.

Antagligen var jag mer psykiskt och fysiskt trött än jag förstod själv. Jag kände stor oro för att min ekonomi skulle rämna och att jag skulle hamna hos kronofogden, kanske bli vräkt. Då skulle han få barnen.

Det kändes helt avskyvärt att till och med nu när vi separerat, låg all makt hos Manne. Att det var upp till honom om vi skulle få underhållsstöd och rätt bostadsbidrag.

Utöver detta så smsade Manne ständigt olika bud där det ena gången stod att han skulle ha barnen och huset, nästa att jag kunde glömma att han skulle bli min jävla barnvakt.

Jag kunde säga till barnen ena dagen att jag inte visste när de skulle till pappa, nästa dag att de skulle hälsa på honom på fredag och några timmar senare förklara att han ställt in.

Följande dag kunde han skriva att han hämtar dem om två timmar och vredgat anklaga mig för att sabotera om jag sa ifrån om så kort varsel.

Jag visste ingenting om varken närmsta framtiden eller senare. Jag visste inte hur barnen skulle vistas hos honom eller hur länge hans vänlighet mot dem skulle vara, jag visste inte om vi skulle ha mat eller om jag skulle kunna betala nästa hyra.

Barnen penplade mellan att vara avslappnade och glada som jag aldrig sett dem, men då och då var de sårade och oroliga av Mannes beteende. Säkert hände det också att min oro, för dem och för det ekonomiska, lyste igenom. Men, det fanns glädjeämnen.

Blogg 2007:

Har levt en smula avskild från verkligheten några dagar. Sluppit ensamheten, haft avlastning med både skopåtagning och det tunga arbetet med poolen och inte minst - sett nån med väldigt stora händer leka med mina små, prata med dem, skratta med dem, förmana dem, krama dem.

Min inkomst bestod av studiemedel och barnbidrag och jag fick tillfällig hjälp av socialen. Detta trots att jag var studerande, eftersom jag hamnat i en situation jag inte försatt mig i själv och inte hade kunnat förutse. Eftersom det egentligen bara var som arbetsökande man hade rätt till socialbidrag, så var normen jag mottog nu lägre än vanliga existensminimum. Soc kallade den för ”nöd”.

Nu på höstterminen varnade de mig med ett viftande pekfinger, att de snart skulle komma att kräva att jag avbröt studierna och blev arbetsökande istället. Bara denna enda termin hade jag kvar, för att ta en fil kand. Jag ville verkligen inte att tiden jag lagt ner och studielånen på snart 150 000, skulle vara förgäves. De pratade även om att jag snart skulle behöva flytta, för jag hade för höga boendekostnader.

Det var helt logiskt. Kallhyran var på 8000 och 150 kvm värmdes upp med el. Men jag bestämde mig för att fullfölja terminen och för att bo kvar ett tag till. Barnen skulle inte mitt i detta, dessutom ryckas upp från dagmamma, skola och vänner.

Men största skälet till att jag inte tänkte flytta, var för att det kunde vara farligt i en vårdnadstvist. Den som flyttade med barnen låg sämre till, eftersom det inte kan anses bra att rycka upp barn med rötterna. Dessutom kunde en flytt rent av tolkas som att jag försökte försvåra kontakten med pappan.

Såvida jag inte flyttade närmare honom då. Hellre dog jag.

Som om ekonomin inte var illa nog som det var, cyklade Tommy rätt in i grannens altanfönster – utan att få en skråma – och grannen bad vänligt om självriskan på 1500. Jag fick betala när barnbidraget kom.

Soc-handläggaren på ekonomi undrade hur jag bar mig åt, som mot alla odds klarade ekonomin. På något sätt som jag själv inte förstår idag, så höll jag oss flytande utan betalningsanmärkningar, trots att socialbidraget var extra lågt och inte inberäknade bil och mycket annat. Samtidigt tyckte jag att jag hade mer pengar nu än vad jag haft som sambo med den heltidsarbetande juristen. Jag fortsatte självklart ligga konstant efter och låg kvar i mitt urgamla, ofrivilliga men dock fungerande ”system”, som bestod i att räkningarna betalades någon månad för sent. På det här sättet blev de en femtiolapp eller

mer dyrare, men jag hade inga alternativ. Jag höll fogden borta. Trots att jag fick lägga mycket tid och kraft på telefonsamtal, skrivandes brev och jagandes intyg, så blev september rent utav glädjens månad. Sakta, sakta gick det upp för mig, att helvetet var över. Att han var bortlyft ur mitt liv och att jag aldrig någonsin behövde släppa in honom igen. Jag jublade, delade glädjen med Peter, skrev om den på bloggen. Hemma i stugan fann jag mig själv gåendes från rum till rum, inte förbannandes hans ande ut ur dem, utan planerandes hur man kunde göra om huset till *mitt*. Kanske kunde hans del av kontoret på övervåningen bli till gästrum? För nu kunde ju vänner komma och hälsa på. Gamla hade jag tydligen kvar och nya hade jag fått i och med arkeologistudierna.

Kastad till verkligheten

Men, jag föll ner på jorden igen med en hård, hård duns. Som vanligt hade jag frågat Manne om han ville ha barnen i helgen och som vanligt svarade han inte. Istället skickade han ett sms till Emilia och frågade om hon ville bo varannan vecka hos honom. Nu gick det upp för mig. Han skulle fortsätta använda barnen. Han skulle slita och dra i dem. Jag förstod att det ekonomiska sabotaget nog bara var ett smakprov inför vad som skulle komma.

Blogg 2007:

Undrar om han tänkt fråga mig över huvud taget??

Jag ser det framför mig. Vad som nu står på programmet. Hela jävla skiten. I månader, eller mer troligen, år.

Hade han något riktigt boende ordnat nu alltså? Han förväntade sig väl inte ha barnen i Yvettes lägenhet där det redan var trångt med hennes egna barn? Jag fick fortfarande inget svar då jag frågade.

Emilia var den som omgående kastat sig i armarna på pappa. Kanske ville hon bort från sorgen och utmattningen som emellanåt fanns hemma och flytta in i sagoslottet som han och Yvette byggt sig. I det slottet fanns ingen utmattad mamma som fräste för småsaker, utan en tidigare arg eller frånvarande pappa, som nu var studsande glad och gav en massa uppmärksamhet.

Jag som visste att Mannes plötsliga barnintresse skulle svalna så fort vardag och verklighet kom ikapp, blev boven som sa ifrån.

Emilia frågade då varför jag inte ville att de skulle bo varannan vecka. Jag ville inte ta ifrån henne bilden av en pappa som äntligen var snäll och brydde sig om henne. Jag hade inte hjärta att säga, att din pappa skiter fortfarande i dig och dina syskon och vill bara ha med er som skådespelare i sin teaterpjäs om perfekta familjen.

Istället förklarade jag en annan sanning. Jag berättade att om de bor halva tiden där, kommer vi få mindre pengar och då kan vi inte bo kvar här i Byn. Jag trodde det var en smart förklaring, eftersom jag lyckades vara ärlig och ändå undvika att prata illa om honom.

Sms mellan Manne och mig:

M:
Föreslår då lördag klockan 11 till söndag klockan 18. När vi får ordning på boende funderar jag på varannan vecka. Vad tänker du om det?

V:
Tiderna i helgen är ok. En gång var vi väldigt ense om att barn inte ska bo i kappsäck och jag har inte plötsligt bytt åsikt kring detta. Ser inga fördelar för dem alls i att få flytta och flacka runt.

Jag sa inte högt, att ”bo i kappsäck” inte var det verkliga problemet. Det var att jag inte hade några som helst planer på att någonsin utsätta mina barn för halvtid hos honom.

Blogg 2007:

Exet har frågat om varannan veckas boende. Jag säger nej naturligtvis.

Kommentar från Anonym:

Så jävla korkat! Typisk provokation av dig att säga så. Det är inte du som bestämmer barnens boende. Det är föräldrarna och du är bara hälften av den gruppen.

Kommentar från Monika:

Ok, ni var en gång överens om att barnen skulle slippa varannan vecka-boende. Men varför tar du för givet att det är dig barnen ska bo heltid hos? Dessutom är det lätt att ha fasta åsikter om situationer innan man hamnat i dem. Så vad ni var överens om då behöver inte vara bestående. Man kan ändra sig. Ditt ex har tydligen ändrat sig och då får ni ta det därifrån (även om du tycker att det är pissigt och fel). Du gör det bara svårt för dig själv om du vägrar varannan vecka. Du vinner absolut ingenting på att vägra ditt ex det umgänge med barnen både han och barnen har rätt till. Däremot förstår jag att det kan kännas frustrerande och tokjobbigt då det är en ekonomisk fördel att, som bidragen i dag ser ut, vara boendeförälder. Där talar jag av egen erfarenhet. Jag personligen tror att barn anpassar sig rätt bra till varannan vecka-livet, och om ni skulle märka att barnen inte mår bra av det så får ni ju ändra det då.

Kommentar från Anonym:

Det är fanimej jävligt provokativt att agera så mot barnens förälder/pappa. Tror du att du är Gud Moder själv när du tittar i spegeln på mornarna? "Jag säger nej! Du får väl säga nej hur mycket du vill. Det är ju ändå inte du som bestämmer.

Ordnar man varannanveckasboende på ett klokt sätt så fungerar det jättebra – om bara föräldrarna sköter sig. Problemet är inte ungarna. Det är oftast föräldrarna.

Kommentar från mig:

Ok ni som inte förstår varför jag är emot varannan vecka. Några argument.

1. Mest grundläggande av allt: JAG tror inte det är särskilt kul för någon att vara hemlös och bo i en resväska, år efter år efter år.

De skulle antagligen tycka det var skoj ett tag.

2. Vi bor närmare 2 mil från varandra. Kuliga resor barnen får till skolan, hur dags måste de gå upp? Samma för 3-åringen och dagmamma. Det är ju här, omkring hemmet, som allt finns.

3. Han skulle förstås slippa betala underhållet och få mer i bostadsbidrag.

4. Jag skulle slippa få underhåll och bostadsbidrag och barnen skulle få flytta tillbaka till Ghetto vi kom ifrån för flera år sen. Där önskar jag vi aldrig, aldrig behöver sätta oss igen. Barnen skulle således dras upp totalt från hemmiljön.

5. Det skulle inte vara exet som träffade barnen, det skulle vara sambon hans. Såvida han inte drastiskt dragit ner på arbete nu när han flyttat då – det har han antagligen för att det ska se bättre ut. Hit kom han ofta efter att de lagt sig. Något intresse i barnen har alltså inte funnits tidigare. Kan komma med många fler argument men dessa är de grundläggande.

Om jag skrivit sanningen, att han i mina ögon var inkompetent och våldsam och en högst olämplig förälder, hade det kunnat ses som förtal och definitivt använts emot mig. Istället tryckte jag på ekonomin, vilket jag tyckte borde vara skäl nog för att vem som helst skulle förstå. Barnen skulle inte behöva flytta från stugan, skolan och alla kompisar menade jag, vilket vi skulle tvingas göra om vi förlorade bidragen.

Den där Maggan på soc, som jag tydligen var ett "Råd- och stödärende" hos, hade verkat vettig på den där enda familjerådgivningen vi varit på en gång. Nu ville jag ha lite råd från henne och mailade:

Hejsan!

Du minns mig, Veronika Axelsson vars sambo plötsligt flyttade in hos min väninna?

Vi har ingen ordning på något umgänge än utan han har träffat barnen lite som det passar honom. Tagit dem på bio någon gång, på utflykt en annan, ett fåtal gånger har de sovit över.

Jag har inte brytt mig om att kräva någon regelbundenhet eftersom jag väntat på att de ska hitta bättre boende innan det

diskuteras. Nu har de fått tag på något med inflyttning 1/10, var och hur stort vet jag inte. Visst skulle jag vilja veta mer men jag försöker inte kommunicera eftersom mina sms ignoreras och samtal inte besvaras.

För ett par veckor sms:ade Manne Emilia 10 år, och frågade om hon ville bo varannan vecka hos honom. Det ville hon gärna förstås. Jag önskar naturligtvis han frågat mig först! Någon vecka senare frågade han också mig hur jag ställer mig till varannan veckas boende. Jag vet inte om han menade för ett eller alla barnen.

Långt innan vi diskuterat någon separation, var vi överens om att om det hände, så skulle i allafall

barnen slippa ”bo i kappsäck”. Jag smsade tillbaka att jag inte plötsligt bytt åsikt kring detta och att jag inte kan se några fördelar för barnen i det. Han har inte fört det på tal mer men jag antar att när de etablerat sig på nya stället, är risken stor att han drar igång något. Jag har många skäl att vara emot varannan veckas boende, och jag kan räkna upp dem vid tillfälle. Eftersom vi har gemensam vårdnad kanske jag är tämligen chanslös kring detta? Jag skulle gärna vilja träffa dig, utan Manne, för att diskutera mina motargument samt få veta vilka möjligheter jag har att få ha barnen kvarboende hos mig på heltid. Föreslå gärna en tid, eller om det är nåt vi kan diskutera mailledes?

Hälsningar,
Veronika Axelsson

Underhållsstöd

Det kom ett svar från Försäkringskassan på min ansökan om underhållsstöd till barnen.

Underhållsstöd

Du får det här brevet därför att du ansökt om underhållsstöd. Enligt uppgift som Försäkringskassan fått från Manne Wetterström ska barnen bo växelvis hos honom och dig. Mannes uppgifter i sin skrivelse till Försäkringskassan som inkom den 18 september 2007 att det endast är under september månad som han p g a bostadsskäl inte kunnat ha barnen hos sig. Men från oktober har han fått en egen bostad rymlig nog för alla barnen och de ska bo halva tiden hos honom. Om uppgifterna stämmer har du inte rätt till fullt underhållsstöd. Försäkringskassan överväger därför att avslå din ansökan. Du har däremot rätt att söka utfyllnadsbidrag vid växelvis boende. Bifogar ansökan för det.

Växelvis? Inbillade han sig verkligen att jag skulle lämna ut barnen att bo växelvis hos honom, tills nästa gång han tröttnade på att leka förälder? Inbillade han sig, att jag skulle låta mina barn bli hans fjärrkontroll av mig? Att jag skulle fortsätta dansa efter hans pipa i all evighet för att han skulle vara snäll mot dem?

Utfyllnadsbidrag var ett bidrag man kunde ansöka om, om man hade sina barn halvtid. Eftersom den blanketten aldrig skulle komma att användas, kastade jag in den i elden. Medan jag betraktade lågan flamma upp kände jag de blossande känslorna av raseri, rädsla och förtvivlan lugna sig. Nu blev jag tvärtom lite full i skratt. För även om han ställde till ett helvete för oss ekonomiskt nu, så skulle också detta agerande på sikt vara till vår fördel. Åsna! Jubelidiot!

Blogg september:

Det verkar inte så särdeles genomtänkt att ha på papper att man ljugit för en myndighet eller att ha på papper att man ytterligare försvårar sina barns försörjning?

Efter det här brevet började jag anteckna i en excellfil, hur barnen vistades hos honom.

Till Försäkringskassan mailade jag att barnen inte skulle bo växelvis och fortsatte vänta på underhållsstödet.

När Manne lämnade hem barnen efter ett umgänge, kom han inte undan den fråga jag ställt många gånger tidigare som jag inte fått svar på – hade de alltså något riktigt boende på gång?

Han berättade att de fått en stor lägenhet från första oktober. Den låg i området där vi bott i två år, Ghettot som vi varit så tacksamma över att få lämna.

Samma kväll berättade Emilia och Tommy, att pappa redan förra veckan visat dem ritningar på rummen som de skulle ha när eller om, de bodde varannan vecka.

Jag skakade på huvudet åt honom.

Följande fredag frågade jag när han tänkte ha barnen härnäst. Inget svar. På söndagen ringde han Emilia, inte mig, och sa att de skulle komma till nya lägenheten nästa helg.

Blogg 2007:

Lite ex-nycker

När han lämnade dem berättade han äntligen - för han inte kom undan helt enkelt, jag har ju frågat många gånger på sms - att de hade fått en lägenhet. Enligt dottern i Ghettot vi en gång var oerhört tacksamma över att få lämna. Ghettot där det låg krossat glas och kanyler i sandlådorna, där äldsta killen blev hotad av gäng och där de små fick stryk i lekparken och sina saker vandaliserade.

Fick veta av barnen att han visat dem ritningar på deras rum i nya lägenheten. Tydligt pratat möblering och visat hur de skulle bo när/om (vilket han sa vet jag inte) de bor varannan vecka.

I fredags frågade jag när han tänkte ha barnen härnäst. Inget svar.

Idag söndag ringde han dottern och sa att de (eller hon, vet inte riktigt?) kunde komma till nya lägenheten på söndag.

Jag tycker sannerligen inte om när föräldrarna ber barnen springa deras ärenden, men idag bad faktiskt jag dottern göra det åt mig. För det känns inte som jag har nåt alternativ.

"Hälsa pappa att han ska prata med mig först!" sa jag.

I övrigt, inget underhåll och bostadsbidrag än. Vi ligger mer än 9000 under vad vi skulle haft.

Kommentar från Anonym:

Du ljuger. Du var på Gotland och underhöll dig med annat när han var hemma med ungarna halva den månaden. Hur fan skulle han kunna flytta ut när ungarna var kvar och du på Gotland? Och som jag vet så räknas både hyra och bidrag månadsvis. Man kan inte bryta precis den dag som passar dig utan det är månadsskiften som gäller.

Du är otrolig!

Kommentar från Canny (kursare från Gotland):

Ja, visst är hon otrolig, hon som orkar jobba, plugga, ta hand om barnen och fortfarande hålla hakan över ytan när hushållet ligger ca 10000 spänn back!! De flesta hade gett upp för länge sedan.

Kommentar från Monika:

Det är inte speciellt klokt av dig att sätta armarna i kors när det gäller varannan vecka boendet. Oavsett hur han har varit som pappa tidigare så har både barnen och han rätt till en vardag tillsammans. Du kan tycka att det är pestigt, men du kan inte säga nej. Jo, du kan, men ditt nej har ingen verkan. Se det som en gåva istället, att du får tid att ägna dig åt bara dig själv varannan vecka. Hur lyxigt är inte det?

Sen är det givetvis djupt beklagligt att er kommunikation fungerar så dåligt att han känner sig manad att köra sitt eget race. Det är verkligen inte en sund situation för någon av er. Nä, för din, och barnens, skull är det nog helt enkelt bäst att du ställer in dig på en ny tillvaro. Sedan kan bara framtiden utvisa hur det kommer att bli. Jag hoppas att allting ska bli tokbra för er alla.

Kommentar från mig:

Jag är redan i en ny tillvaro och det är inget särskilt jag behöver ställa in mig på. Men att mina barn ska bo i en kappsäck kommer jag aldrig stödja.

Kommentar från Monika:

Nej, jag förstår att du inte tänker stödja att barnen bor varannan vecka, men acceptera det måste du dessvärre ändå. Och det bästa för barnen skulle nog vara om du dessutom biter ihop och stödjer dem i den nya situationen.

Självklart är det något särskilt du måste ställa in dig på. Det är en omställning att ha barn varannan vecka. Att inte ställa in sig på något som kommer att ske är ju rätt onödigt.

Kommentar från Anonym:

Ja enda alternativet till att acceptera det är väl att pappan får ha barnen på heltid, de enda som förlorar på en vårdnadstvist är barnen så jag håller med ovanstående om att det bästa för dem vore att ha ditt fulla stöd i den nya situationen.

Kommentar från Martin:

Alla här inne kommer en dag att få veta att du har ljugit om väldigt mycket här på bloggen, bl.a. om att exet ”knallat” med din väninna i din säng, och efter det massor med lögnar om misshandel mm. Lögnerna kommer att bli uppenbara en dag och då kommer alla att skämmas ihjäl och be mig och andra som försvarar exet om ursäkt.

Trots allt, så hade vissa av de här människornas uttalanden skapat ett litet, litet sting av oro över möjligheten att han faktiskt skulle få en domstol att besluta att barnen skulle bo varannan vecka.

Det skulle bli en värld bortom vad som var möjligt för mig, att åter igen hålla sig tyst och lydig och nu dessutom fullständigt oförmögen att skydda dem.

Och barnen, de skulle få fortsätta gå med andan i halsen och hoppas att utbrottet inte kom, kanske skulle de rent av försöka bete sig ”rätt” för att han skulle vara snäll mot mig.

Växelvis fick helt enkelt aldrig hända.

På Internet läste jag vad forskning kommit fram till. Om föräldrarna har flera mil mellan sig är det uteslutet att barnen bor växelvis. Vi hade två mil, det var nog inte så mycket?

För att det skulle fungera krävdes att båda föräldrarna och inte minst barnen själva, vill ha växelvis boende. Den allra viktigaste förutsättningen, ansåg man vara att relationen mellan föräldrarna präglas av respekt. Man behövde inte vara vänner, men man fick inte vara fiender.

Att läsa om detta gjorde mig relativt lugn.

Dessutom var Manne våldsam. Bevis på det hade jag, i form av fotona och dagböckerna.

Egentligen kunde jag nog vara ganska trygg kände jag. Även jag hade ju polisanmält Manne för våldet och jag väntade på att kallas på fler förhör. Också för soc hade jag berättat och bevisat vad som pågått och fått stöd därifrån.

Jag minns inte när man berättade för mig att jag var under socutredning på grund av hembesöket i augusti, men vid det här laget visste jag det. Utredare Annika Svensson föreslog på ett möte att barnen skulle få gå till Trappan, kommunens verksamhet där barn fick bearbeta egenupplevt eller bevittnat våld. Hon hade även föreslagit övervakat umgänge, men då hade jag utbrustit:

”Det går inte! Det skulle han aldrig gå med på!”

Än var jag starkt kvar i att tänka ut vad som skulle fungera och inte med honom. Han skulle aldrig nedlåta sig till att övervakas under umgängen, det visste jag. Han hade alldeles för höga tankar om sig själv. Då skulle han hellre låta bli att träffa sina barn alls.

Jag trodde att det var möjligt att barnen skulle bli ledsna av att väljas bort av honom, igen. Men jag var helt säker på att han på något vis, skulle använda en umgängesövervakning emot mig i en vårdnadstvist. Han var ju fullkomligt oskyldig enligt sig själv. I så långa tankekedjor tänkte jag, att jag utgick från att han skulle få det till att jag förtalade honom och saboterade umgänget. Det var en dödssynd enligt domstolarna, det hade jag förstått.

Under ett telefonsamtal med Manne sa han att han skulle ha barnen varannan vecka och om jag inte gick med på det så skulle han ha dem jämt och jag skulle få ha dem varannan helg.

Jag log stilla åt honom och sa:

”Nu känner jag i alla fall igen dig.”

Blogg september 2007:

Här finns en öm faders sorg och saknad, en far som vill ha en vardaglig kontinuitet. Jo visst låter det nästan bra?

Blogg september 2007:

Man skulle kanske ringa honom och be honom föra över underhållet direkt, 5092 kr tack så vi kan få lite mat och några par skor? Egentligen det dubbla för i augusti bidrog han ju inte heller.

Det närmaste respons jag kan förvänta mig, är väl att han skulle skratta ihjäl sig. Mer troligt vore väl ignorans eller möjligen ett utbrott.

Jag har ju väldigt mycket annat jag borde tänka på, studierna till exempel och det gör jag ju för all del, dock inte så mycket som jag skulle vilja.

Det kom försäkringspengar för han vabbade i juli. Han tycker säkert han borde haft dom och det kan man ju tycka på sätt och vis. Men som sagt lades inte ett öre från honom till barnen i augusti, så det fanns många hål att stoppa dom pengarna i. Fyllde skafferiet men det har vi tömt sen dess. Börjar bli orolig nu, hyra eller mat när studiemedlet kommer?

Också på det här inlägget kom flera reaktioner. Flera grundlurade skrev att han visst hade betalat hyran, andra att han betalat den del han ”hade råd” med och att han skulle ha betalat mat och bidragit på andra sätt under den här tiden. De skrev att jag bara ljög för att jag var bitter och ville att han skulle bli illa omtyckt.

Sommarvärmen avtog och barnen behövde nya skor. Efter att några gamla och nya räkningar var betalda för studiemedlet och socialbidraget, fanns inga pengar kvar till några. Jag hoppades att befintliga skor skulle hålla en månad till. Tommys som var i sämst skick limmade jag ihop flera gånger då de sprack upp på olika ställen.

Jag hörde inte av mig till Manne om skor till barnen. Aldrig i hela mitt liv hade jag varit med om att han intresserat sig för att de skulle ha vad de behövde och det vore poänglöst att fråga honom och få ett nej. Han skulle inte få bekräftelse på hur han lyckades förstöra för oss med sina tilltag kring folkbokföring och falska påståenden till Försäkringskassan. Inte heller skulle han få för sig att jag var i beroendeställning av honom.

Men inte minst, så hade det varit en risk att be honom om hjälp med barnskor. Han kunde säga till en vårdnadsutredare att jag var oduglig som förälder, som inte ens såg till att barnen hade skor.

På bloggen skrev jag bara att det var kris ekonomiskt och att det behövdes skor. Men i ett inlägg några dagar senare skrev jag:

Blogg september 2007:

sjunger Jag har köpt skor, jag har köpt skor!

Pengar på kontot som bara dök upp. Åkte omgående och köpte skor till ungarna. Och några liter mjölk och 2 kg spagetti. Det blev två par kängor och ett par gummistövlar. Middag imorgon och fyra kexchoklad. Tack tack tack tack tack, du som bryr dig om oss!

Det var Peter, som var vår räddande ängel. Fastän han var student och allt annat än välbeställd, satte han mig och en annan mans barn i första rummet. Jag kväste en lust att stolt skriva ut på bloggen att jag hade en *riktig* man nu. Jag skrev aldrig avsiktligt provokativt, men det var uppenbart att somliga människor inte klarade av min rättframhet.

Blogg 2007:

Jag sitter åter igen, naivt och en smula korkat och försöker förstå hur exet tänker.

Idag på tfn sa han ”Det är mina barn också, jag är en minst lika bra förälder som du!”

Och det jag grubblar på är, vad grundar han det där sista på? Kan inte vara den psykiska eller fysiska misshandeln av dem, deras bror eller deras mor. Kan inte vara att lämna dem utan mat och tfn utan att säga ett ord till dem eller deras mor. Att skrika åt henne att maten inte är hans ansvar eller smsa att det inte är hans problem om hon och barnen blir vräkt. Eller att inte se till att Försäkringskassan betalar ut underhållsstöd och bostadsbidrag så ungarna har mat och kläder. Så exakt varför och hur, är han en minst lika bra förälder som jag?

Jag lägger ner att försöka förstå tänket. Jag lever helt enkelt inte på den planeten. Tack gode gud.

Kommentar från Monika:

Även mycket goda föräldrakvaliteter kan bli överskuggade av separationsgnabb. Lika mycket som goda föräldrakvaliteter kan bli kvävda av en förintande relation. Med tanke på er situation är, enligt min uppfattning, vare sig du eller han i en objektiv värderingsposition.

Kommentar från mig:

Monika, inte är det där nåt separationsgnabb.. En del av hans beteende rörde sig om just separationen. Men jag snackar många år här.

Kommentar från Anonym:

Jag vill påstå att han var för blygsam. Han är faktiskt en bättre förälder än vad du är.

Kommentar från mig:

Ja anonym, självklart vet du det, självklart har du varit en fluga på väggen här i flera år och vet exakt hur saker och ting gått till i verkligheten! *asg*

Kommentar från Anonym:

Det som är intressant är hur det tänks vara om ett år för barnens skull. Ex och denna nya finns dom som par då? Eller orkar en ensamstående med allt runt omkring. Har ni funderat på någon stödfamilj ett tag tills allt har stabiliserat sig? Får ni hjälp av någon med era samtal? Kram på er alla.

Kommentar från mig:

Hej anonym. Det är framåt jag tänker.

De hänger nog ihop ett tag.. Ett av skälen till mitt motstånd är att han inte för ett ögonblick skulle klara detta själv. Så länge hon finns och sköter servicen så.. Han känner sig i nuläget harmonisk och en fin fasad ska visas upp, men när något blir för jobbigt eller han mår dåligt, så orkas inga barn med.

Ensamstående förälder har jag varit sen långt innan han flyttade, tycker inte det är nån skillnad i arbetsbörda alls nu.

Kommentar från Anonym:

Det är så typiskt! ”Han skulle inte klara av det”. Lite självgod, eller? Eftersom du varit på Gotland i flera långa omgångar och han tog hand om allt då, inklusive alla barnen, så är det lite magstarkt påstående, för att inte säga återigen helt enkelt dumt.

Kommentar från Anonym:

Det är svårt att förstå hur du kunnat lämna barnen i hans vård under de långa perioder du varit bortrest om han inte är en lika god förälder som du.

Att han för dig varit en usel partner är en annan sak, det gör honom inte till en sämre förälder.

Så varför och hur, är du en bättre förälder?

För att du lämnar barnen med en misshandlare, eller för att du ljuger om att han är en misshandlare?

Kommentar från mig:

Ang Gotland - Han var bara hemma dessa fyra veckor och hade således inget jobb att sköta. Huset var förfallet, trädgården död och tvätthögarna enorma. Och han hade för övrigt en massa hjälp. Förra gången jag var borta jobbade han för all del och kunde inte nog beskriva hur oerhört svårt och jobbigt allt varit.

Kommentar från mig:

Nästa anonym: Angående "Det är svårt att förstå hur du kunnat lämna barnen i hans vård under de långa perioder du varit bortrest om han inte är en lika god förälder som du."

Jag hade inget val. Första gången var jag ovillig att åka, andra ville jag javisst, men det var även av ekonomiska skäl jag tog kursen.

De mindre hade han ju som sagt bättrat sig mot, men min äldste hade inte kunnat bo hemma på flera månader.

Jag försökte kväsa min oro med att tänka på att man ansåg att växelvis boende krävde ett mycket gott samarbete. Det stod även tydligt och klart på sociala och juridiska informationssidor, att om det har varit våld så ska vårdnaden inte vara gemensam.

Bevisning hade jag ju och om barnen fann modet, så skulle de kunna berätta hur mycket som helst om hans våldsamheter. Men samtidigt som jag tröstade mig själv med dessa tankar, tänkte jag på att Manne kunde manipulera nästan vem som helst.

Blogg 2007:

Undrar om jag ska göra ett hem här, fixa möbler och annat jag behöver, eller om jag ska tvärtom sälja av och rikta in mig på en tvåå i Hemse?

Det vore väl sannerligen att börja om big tajm!

Blogginlägget lät lättsamt, men det låg allvar och rädsla i det.

Jag var pressad från flera håll och märkte även att mina barn blev otrygga. Jag hade framför allt vår försörjning för ögonen och i andra hand att klara studierna. Gjorde jag inte det så kunde CSN komma att kräva tillbaka de utbetalade pengarna för den här terminen. Osäkerheten kring umgänget påverkade både mig och barnen. Någon gång sa Emilia att det var jobbigt att inte veta var man skulle bo.

"Här såklart!" sa jag då.

Vad tusan går han och säger till dem, undrade jag och förstod ännu en anledning till deras oro.

Dessutom var jag annorlunda på flera sätt. Visst hade jag stunder då jag betedde mig gladare än de någonsin sett mig, men dessemellan var jag stressad, orolig och stundom avstängd. Jag satt massor vid datorn och när jag inte pluggade sökte jag information. Jag behövde veta precis allt. Eftersom Manne ofta ignorerade mina kontaktförsök kring barnen eller ändrade vad vi bestämt, ringde jag familjerätten och ordnade tid för samarbetsamtal. Inte för att jag trodde det minsta på att det skulle ge frukt, utan för att jag via nätet lärt mig, att man vid en vårdnadstvist kunde dömas att gå på sådana. Hade vi redan försökt, kanske risken var mindre att processen drog ut på tiden.

Löss och hot

Den hösten dog min gamla katt Bertil. Han hade varit mycket gammal, mycket länge, men envist hållit sig kvar. Han hade varit skinn och ben, halt på ett bakben och haft en knytnävsstor klump, antagligen en tumör, på bröstbenet. Eftersom han inte verkade ha ont någonstans utan alltid var avspänd och kärleksfull, hade jag låtit honom vara.

Han var verkligen *min* katt. En gammal patriark i vårt hus hade han blivit, som bara behövde ge de andra katterna en blick för att de skulle sluta bråka med varandra eller backa från matskålen. Till och med Peter satte han sig i respekt hos bara genom att titta på honom, den gången han var ny hos oss och satte sig nära mig i soffan.

”Oj, förlåt!” sa Peter till den gamla katten, ”Ja, det är din kvinna, ursäkta!” Så satte han sig en liten bit ifrån mig istället.

Bertil accepterade snabbt Peter, som hade låg framtoning och visade oss alla respekt. Så kanske var det så att Bertil äntligen kände, att han inte behövde vaka över oss mer. Att nu när Manne var borta, kunde han äntligen tillåta sig att dö.

Jag hade tagit hem Bertil då jag varit gravid med Jonathan, så därför var det lätt att hålla reda på hans ålder. Han blev 18 år.

Barnen grät i dagar.

På barnens skola började det gå löss, igen. Det var långt ifrån första gången och jag undrade om de egentligen försvunnit alls därifrån.

Åter igen förväntades föräldrar gnida in sina barns huvuden med stinkande,

svidande kemikalier, som luktade så starkt att det sved i både näsa och ögon på barnen. Dessutom var de här otäcka produkterna väldigt dyra. Jag investerade i en elektronisk luskam istället, som dödade både löss och gnetter med små stötar. När den var avstängd kammade jag ungarna för att se om några löss fanns och på Tommy som visade sig vara drabbad, tryckte jag på knappen och kammade vidare.

En dag smsade Manne och var förbannad. Hyresvärden hade ringt honom om skulden som återstod på augustihyran. Jag skulle betala omgående, skrev Manne. Jag skrev tillbaka, att det är bara att han skickar över underhåll för två månader så ska jag genast betala.

Då skrev han att jag var sjuk i huvudet samt:

M:

Betala genast annars jävlar.

V:

Annars vad? Det är inte så att jag inte tänker betala. Utan att det är omöjligt just nu. Vi har inte fått underhållsstöd eller bostadsbidrag på två månader så tog du ditt föräldraansvar hade det varit möjligt, konstigare än så är det ju inte.

M:

Konstigt hur du omyndigförklarar dig själv hela tiden. Nu är du singel och det faktiskt hög tid att du tog lite eget ansvar. Jag har aldrig träffat någon så omogen som du.

V:

Som vanligt projicerar du. Det du beskrev berör inte det som här gäller utan uteslutande dina personliga åsikter och dina känslor kring mig. Lägg bort dem och se till barnen nån enda gång.

Blogg 2007

Ex-konversation. I sitt komiska svar, som inte har det minsta med det jag skrev att göra, skrev han att jag omyndigförklarar mig själv hela tiden och att nu när jag är singel är det hög tid att jag tar lite ansvar. Han har aldrig träffat nån så omogen som jag.

Det är såhär han är och har varit i alla år. Personangrepp och projicering är vad som gäller.

Åter igen skrev folk både det ena och det andra, som att jag var falsk och bara ville lura av honom pengar. Och Monika skrev att ”barnen ska ju bo varannan vecka” och mycket annat hon inte förstod sig på.

Kommentar från Monika:

Nu läste jag att du i en tidigare kommentar har antytt att det är endast dig barnen kan känna sig trygga med. Vad jag bevisligen har sett med mina egna ögon är att era barn är oerhört trygga även med sin pappa, att de visst vågar säga ifrån och att de verkligen anförtror sig åt honom. De gånger jag sett barnen och honom ihop har det bara sprudlat om barnen. Så, det är nog inte hela sanningen att du är enda trygga punkten.

Det är ju helt otroligt, tänkte jag, att hon inte fattar att barnen betar sig exakt som förväntas av dem när de är där! Hur vore det om de gjorde något som

inte passade honom tror du, hos honom finns inte mamma som styr upp och skyddar, där finns den lilla hjärndöda som fläkte upp sig och hur ska de någonsin veta var de har henne igen? Nej du, där är det jävligt säkrast för dem att vara glada och positiva och tillmötesgående, precis som han vill ha dem. Jag hade svårt att förstå hur andra *inte* kunde förstå detta, som för mig var så självklart.

Men jag tonade ner vreden när jag svarade henne. Än var vi långt ifrån trygga.

Kommentar från mig:

Jag är medveten om att han är en helt annan mot dem när andra ser på och i bästa fall även när jag bara inte är i närheten. Barnen har sett långt mer än så av honom, tyvärr.

Kommentar från Peter:

Jag tycker det är en smula förmädat att bara utgå ifrån att det kommer att bli en varannan vecka-situation hädanefter. Som redan har påpekats här i bloggen finns inget beslut om det ännu.

Kommentar från Anonym:

Det är väl lika förmädat att utgå från att barnen bara ska bo hos mamman?

Det finns väl inget beslut på det heller?

Kommentar från Anonym 2:

Vet inte hur det fungerar i praktiken, men visst borde det vara tämligen självklart att den som ansvarar för barnen borde ha mer att säga till om än den som övergett dem.

Jag tror det var via kommentarer på min blogg, som jag fick länken till en annan, nystartad, som jag ganska snabbt förstod handlade om mig. I den stod sagor om en ful liten prinsessa, som inte hade några vänner utom djuren. Eftersom den fula lilla prinsessan inte var psykiskt frisk, så kände människor obehag i hennes närhet och höll sig på avstånd.

Jag tyckte det var löjligt, men blev också illa till mods. Skrivaren gick inte ut med sin identitet. Vem gjorde sig ett sånt besvär för att håna mig?